

skatteyder angiveligt har afholdt ganske store omkostninger i forbindelse med en landsskatte- retssag, som han vandt. Konkrete sager kan være gode til at illustrere problemstillinger, men omvendt skal man passe på, at den konkrete sag ikke fylder hele billedet og dermed kommer til at skygge for andre vigtige hensyn, som også skal med, for at man kan nå til den rigtige konklusion.

Overordnet kan vi glæde os over, at vi har forholdsvis få tvister om skattesager. De sager, der er, finder som altovervejende hovedregel deres løsning i et af de administrative klageorganer, skatteankenævnene eller Landsskatte- retten, og kun få sager ender hos domstolene.

Det er derfor helt afgørende, at vi fastholder og sikrer en høj kvalitet i de administrative klageorganer, som bygger på det, man kalder officialmaksimen. Her har myndighederne pligt til at fremskaffe alle relevante oplysninger og lige fuldt oplysninger, som understøtter skatteyderens synspunkter så vel som myndighedernes. At der er stærke lægelementer i begge organer, er netop med til at sikre, at skatteyderens synspunkter og interesser bliver varetaget. Det princip skal vi holde fast i, og det er vigtigt, at enhver skatteyder i princippet kan få prøvet sin sag uden andre omkostninger end et frimærke.

Mit udgangspunkt er, at reglerne skal give den størst mulige retssikkerhed, og det skal ikke mindst opnås ved at styrke forvaltnings- myndighedernes sagsbehandling. Man skal være tilbageholdende med at gøre det administrative klagesystem til en arena for professionelle førere af klagesager, for det risikerer at smitte af på forvaltningsmyndighedens sagsbe- handling, så myndighederne kan blive presset ind i en rolle som modpart i sagen.

Vi bør fastholde et system, hvor den almindelige skatteyder har samme muligheder for at få prøvet sin ret som den økonomisk stærke. Det opnår vi efter min mening bedst ved det gældende system, hvor forvaltningsmyndighe- derne, herunder klagemyndighederne, har pligt til at vejlede og bistå borgeren samt pligt til at sikre, at der tilvejebringes det nødvendige grundlag for den afgørelse, der skal træffes.

I skattesager må skatteyderen eller hans råd- giver som udgangspunkt fremlægge de faktuel- le forhold i sagen, fordi skatteyderen har det bedste kendskab til egne forhold, mens forvalt- ningsmyndigheden som udgangspunkt har an- svaret for, at retsreglerne bliver anvendt kor- rekt. Men også myndigheden har en pligt til at

søge sagens faktuelle forhold fremdraget bedst muligt, herunder inddrage forhold, der taler til skatteyderens fordel, selv om den pågældende ikke selv har været opmærksom på det. Erfar- ingsmæssigt begår såvel skatteydere som myndigheder fejl, og derfor har vi regler om genoptagelse og et klagesystem, der kan sikre, at fejl kan blive rettet, også uden at man skal til domstolene og føre sagen her.

Som hovedregel bør der ikke være behov for, at skatteyderen afholder meget store udgifter til sagkyndig bistand i det administrative klagesy- stem. Inden for den offentlige forvaltning er ordningen med omkostningsdækning på skat- te- og afgiftsområdet i øvrigt enestående. På eksempelvis socialområdet og arbejdsmarked- sområdet, der til dels er sammenlignelige med skatte- og afgiftsområdet, idet det også dér of- test drejer sig om et økonomisk mellemværende mellem borgere og myndigheder, findes der ikke en tilsvarende tilskudsordning.

Ordningen med omkostningsdækning er også kendetegnet ved, at den er meget enkel at administrere. Den ordning, der foreslås i be- slutningsforslaget, indebærer en bureaukratiser- ing. Den enkelte myndighed skal nu til at af- gøre, hvilke sagsomkostninger der er rimelige, og det må betyde, at den skatteyder, der finder en afgørelse om sagsomkostninger forkert, også skal kunne gå et eller andet sted hen og klage over afgørelsen.

På baggrund af de seneste års mange diskus- sioner vil jeg i dag foreslå, at vi nedsætter et hurtigtarbejdende udvalg, som inden sommer- ferien skal gøre sit arbejde færdigt. Der bør del- tage eksterne repræsentanter, bl.a. bør dom- merstanden, forbrugerne og erhvervslivet være repræsenteret. Det ville være nyttigt, om vi kunne få et tilstrækkelig gennemarbejdet og nuanceret grundlag at tage stilling til.

Det er lettere at skrive et beslutningsforslag end at sikre alle skatteyderens retssikkerhed, men jeg går ud fra, at vi er enige om, at de ænd- ringe, der skal laves, må ske uden at skade et velfungerende klagesystem, som netop er til for at sikre retssikkerhed på skatteområdet.

Jeg afviser altså ikke at diskutere ændringer – tværtimod kan jeg selv komme i tanker om ænd- ringe, som det kunne være rimeligt at disku- tere, og som i øvrigt ikke er omfattet af det be- slutningsforslag, vi behandler her. På den an- den side opfordrer jeg til, at vi gør tingene or- dentligt, gennemtænkt og på et veldokumentere- ret og veloplyst grundlag. Det handler ikke kun